

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Caput III. De secunda damnatione Acacii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

semel, iterum ac tertio contestantibus. Primum quidem protestationis libellum funiculo adhamum circumligantes, uni ex Legatis suspenderunt; secundum vero in codicem immerunt; tertium olerum cophino inferentes, ad Legatos miserunt, ut scribit Theophanes in Chronico. Cujus verba ex versione Anastasii Bibliothecarii ita sunt corrigenda: *διότι τῶν ἐπιπέλων ἐπιπέλων*. His ita gestis, Legatis sedis Apostolicæ opperti ignominia ac dedecore revertuntur; cum non solum ea ad quæ agenda missi fuerant, non egissent: sed cum Petro, ad quem expellendum directi erant, inita communione polluti essent. Porro Zenonis & Acacii litteras, quas illi ad Felicem Papam rescripserant, Romam redeuntes secum detulerunt, plenas contumeliarum in Joannem: Petri vero laudibus ac præconiis refertas. Epistolæ quidem Zenonis Augusti partem refert Evagrius in libro 3. De Acacii autem epistola Felix Papa, & Synodus Romana, & Gelasius in gestis de nomine Acacii passim loquuntur. Post discessum Legatorum ex urbe Constantinopoli, Felix defensor Ecclesiæ Romanæ, quam Felix ex Latere suo Legatum miserat, cum Vitalis atque Misenus ex sacerdotali collegio delecti fuissent, ut testatur Felix in libello ad Zenonem Augustum, cogente morbi necessitate tardius subsecutus, ita contumeliosè exceptus est ab Acacio, ut nec eum in conspectum suum admittere sustinuerit, ut testatur Felix in sententia damnationis Acacii. Addit Liberatus Felicem præterea detrusum esse in custodiam, & chartas ejus ablatas: ideo scilicet quod Acacio ac Petro, sicut Vitalis ac Misenus fecerant, communicare noluisse. Præterea Legati Romam reverti essent, fama adventum eorum præveniens, prævaricationem eorum ubique divulgaverat. Sed & Monachi Accemitenfes, quorum dux erat Symeones, veloci cursu prægressi, Felicem Papam de cunctis quæ acta erant Constantinopoli, certiores fecerant. Tandem igitur ingressis in urbem Legatis, Felix Papa Synodum sexaginta septem Episcoporum collegit in Basilica beati Petri. Illic Vitalis ac Misenus cum legationis sibi mandata rationem reddere juberentur, ad vanas excusationes conversi, vim sibi factam, seque hostili more captos, & in carcerem detrufos chartis omnibus sibi ablati, conquesti sunt. Fraudibus denique ac fallaciis circumventos, se nescientes Petro Alexandrino communicasse dixerunt. Quæ cum dicerent, inductus in judicium Symeones Monachus, convicit eos mendacii. Eo enim tempore quo ad celebranda Missarum solennia una cum Acacio processerunt, Apocritarios Petri simul adiuisse & nomen Petri, quod antea non nisi tacite & occulte in Ecclesiasticis tabulis legabatur, ipsis tunc presentibus, palam inter Altaria recitatum esse docuit. Præterea Legatos nunquam sermonem conferre voluisse cum Orthodoxis qui eos adibant Constantinopoli, nec litteras Felicis Papæ reddendas iis curasse ad quos fuerant scriptæ. Quin etiam Silvanus

A Presbyter, qui una cum Legatis versatus erat Constantinopoli, cuncta quæ à Symeone dicta erant, verissima esse, testimonio suo confirmavit. Quibus compertis, Felix Papa primò quidem Vitalem ac Misenum Episcopos Sacerdotio simul & Communione privavit. Petrum deinde Alexandrinum, & Acacium Constantinopolitanum à sacerdotali collegio, & ab Ecclesiastica Communione pronuntiavit alienos. Hæc est prima damnatio Acacii in Synodo Romana, quæ collecta est anno Christi 484. die 5. Cal. Augusti, Theodorico & Venantio Coss. ut colligitur ex sententia depositionis, quam Felix Papa ad Acacium misit. Hujus autem Synodi Romane unicum hodie superest fragmentum, quod refert Evagrius in cap. 21. libri 3. pars scilicet sententiæ ab universa Synodo prolatae in Petrum & Acacium. Quanquam in supradicto Evagrii loco Acacius dilerte non dicitur fuisse depositus. Nempe Evagrius priorem duntaxat partem sententiæ Synodalis referre satis habuit; Posteriori vero partem in qua depositus & excommunicatus erat Acacius, de industria prætermisit: sive quod id ipsum jam antea retulerat, in cap. scilicet 18. ejusdem libri: sive quod honori sedis Constantinopolitanæ consulturum se existimavit, si id reticeret, quod Constantinopolitanos Antistites molesto animo ferre non ignorabat.

Caput III.

De secunda damnatione Acacii.

POST damnationis sententiam, omnium Episcoporum, qui tunc aderant ore in Acacium prolata, Felix Papa aliquantisper subsistit, nec eam protinus ad Acacium mittendam putavit; expectans videlicet num Acacius resipisceret, & mutato proposito sese ab hæreticorum communionem revocaret. Verum Acacius, tantum abest ut priora delicta correxerit, quin potius ex Principis favore ac patrocinio fiduciam sumens, graviora adhuc adiecit. Quippe Calendione Orthodoxo Episcopo è sede sua dejecto, quem ipse Episcopum ordinaverat, Petrum Fullonem, & à sede Apostolica, & ab ipso antea damnatum in Antiochenam Ecclesiam immisit. Ex quo factum est, ut Eutychanis hæreticis aditus panderetur. Pulsis enim Catholicis Sacerdotibus, in eorum locum subrogati sunt hæretici, ut testatur Gelasius, tum in Epistola quam scripsit ad Episcopos Dardaniæ, tum in ea quam scripsit ad Episcopos Orientales. Quod si quis Episcoporum Orientis, qui tunc jussu Zenonis depositi sunt, nomina scire desiderat, hæc sunt: Nestor Tharcentis, Cyrus Hierapolitanus, Joannes Cyrenensis, Romanus Chalcedis, Eusebius Samosatensis, Julianus Mopsuestenus, Paulus Constantinae, Manes Hemeriae, Andreas Theodosiopolis Episcopi; quos Imperator Zeno ob

eandem causam ac Calendionem sedibus suis eiecit; eò quòd scilicet Illo ac Leontio Tyrannis fuisse dicerentur. Et hic quidem erat pretextus Imperatoris. Vera autem causa expulsiōnis illorum hæc fuit, quod Henotico Zenonis edicto subscribere recusarent, ut scribit Theophanes in Chronico pag. 115. & Nicephorus in libro 16. cap. 12. Hanc calamitatem Antiochenis Ecclesiæ cum Felix Papa, sive ex Calendionis, sive ex aliorum litteris didicisset, Synodum Episcoporum collegit in Basilica B. Petri Apostoli: cui interfuerunt quadraginta tres Episcopi, quorum princeps erat Candidus Episcopus Tiburtinus. In hac Synodo Petrus quidem Fullo, utpote qui tyrannico more Antiochenam Ecclesiam occupasset, anathemate percussus est. Acacius verò cum Petro Alexandrino, iteratà excommunicatione damnatus. Extat Epistola Synodica hujus consilii scripta ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes. In qua duplex Acacii excommunicatio, duæ item Synodi Romana, in quibus damnatus est Acacius, clarè ac distinctè commemorantur. Nam prima quidem Synodus Romana designatur his verbis quæ leguntur initio hujus epistolæ: *Cum Vitalis atque Misenu nostro iudicio constituti, causas mandata sibi pro fide legationis, exponerent, quoniam astutiores sunt filii lucis filii tenebrarum, prævaricatores mandata sibi legationis circumveniente magisque opprimente Acacio, sunt reperi, &c.* Deinde prima Acacii damnatio refertur his verbis: *Acacium quoque membris Christi perniciosius inhiantem, & per civitates ac provincias unam de fide Catholica Ecclesiam dissipantem, inter Episcopos sanctos, atque inter Christianos iudicavimus non haberi, &c.* Altera autem Synodus Romana, & secunda ejusdem Acacii damnatio paulò post memoratur his verbis: *Unde nunc causa Antiochena Ecclesiæ apud beatum Petrum Apostolum collecti, rursus dilectioni vestrae morem qui apud nos semper obtinuit, properavimus indicare. Et aliquantò post: Sic autem Acacius impietatem persistere damnationis tenentis, ut etiam dejectus insultet, ut scissus servare non desinat, & cum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret. Et de scriptum esse testatur: Impius cum venerit in profundum malorum contemnit, adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuos, ejus anima graviter delinquendo, condemnationem secunda mortis incurrit. Qui Calendione Episcopo sancto, quemadmodum cognovimus, nuper eiecto, Petrum toties & a se ante damnatum, in ejus immisit Ecclesiam. Dicit hic aliquis non duplicem Synodum Romanam his verbis quæ protulimus, designari; sed duplicem duntaxat actionem seu consensum unius Synodi: idque ex eo satis declarari, quod ea quæ in utroque confessu gesta sunt, unica epistola continentur: cum si duplex revera fuisset Synodus, duæ quoque scribendæ fuissent Epistolæ. Ego verò primùm quidem ita respondeo; quod ad hanc disputationem attinet, parum referre, utrum duplex*

an una tantum fuerit Synodus Romana. Mihi enim sufficit, dum Acacium iterata excommunicatione damnatum esse ostendero, quod initio hujus disputationis probandum susceperam. Verum ulterius jam progredior, & plura pollicitus sum, demonstrabo; duas scilicet fuisse illas Synodos, in quibus damnatus est Acacius; non autem duas actiones unius Synodi. Id autem his rationibus evincam. Utraque quidem Synodus eodem anno, eodemque in loco collecta est, in Basilica scilicet B. Petri Apostoli, Venantio V. C. Consule; id est, anno Christi 484. Sed prior quidem collecta est die quinto Calendas Augusti, ut colligitur ex subscriptione sententiæ depositionis à Felice Papa ad Acacium missæ. Secunda verò congregata est Calendis Augusti, ut colligo ex subscriptione epistolæ Felicis Papæ ad Zenonem Augustum, quam primus in lucem edidit Jacobus Sirmundus, vir de litteris optimò meritis. Ita quatuor duntaxat dierum spatium inter utramque Synodum intercessit. Ex quo factum esse opinor, ut ea quæ in utraque Synodo gesta erant, unica epistola complexi fuerint Episcopi. Cæterum priori quidem Synodo interfuerunt sexaginta septem Episcopi; qui etiam sententiæ depositionis Acacii omnes subscriperunt, ut docet subscriptio ad calcem illius sententiæ subiecta. Secundæ verò Synodo interfuerunt quadraginta tres Episcopi, quorum princeps erat Candidus Tiburtinus, ut legitur in epistola Synodica ejusdem Concilii ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes. Denique prior quidem Synodus Romana à Felice Papa collecta est ad audiendam rationem legationis Vitalis atque Miseni, qui Alexandrinæ Ecclesiæ causa missi fuerant Constantinopolim. Altera verò Synodus causa Antiochenis Ecclesiæ congregata est in urbe Roma, ut testatur epistola Synodi Romanæ, ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, cujus verba superius adduximus.

In Caput IV.

De Actis posterioris Synodi Romanæ.

Hujus posterioris Synodi, quæ Antiochenis Ecclesiæ causa Romæ celebrata est, Acta omnia interciderunt, præter Epistolam Synodicam, quæ scripta est universis Presbyteris & Archimandritis Constantinopoli & per Bithyniam consistentibus. Huic Epistolæ subjuncta erat sententiæ Felicis Papæ in Acacium, quæ cum in priorè Synodo Romana per scripta fuisset, suppressa est aliquantiduum, sicut antea observavi. Tandemque paucis post diebus, cum de Calendionis destitutione, & de violenta Petri Antiocheni irruptione nuntiatum fuisset, collecta iterum Synodo constitutum est, ut eadem sententiæ per Tatum defensorem Ecclesiæ Romanæ ad Acacium portaretur. Traditæ sunt eidem Tuto litteræ ad Zenonem